

лення суспільних потреб на базі взаємозалежного поступального розвитку науки й техніки, об'єктивних економічних законів і закономірностей;

- сукупність дій, що забезпечують високий рівень використання інноваційного потенціалу виробництва, необхідний і достатній у конкретний період часу для створення, комерціалізації й експлуатації нових продуктів, технологій, управлінських нововведень.

Усі складові частини, що мають вплив на розвиток інновацій, мають бути узгоджені між собою і виконувати певні функції згідно з механізмом їх використання, який розробляється у надрах інноваційного менеджменту організації.

• Лисенко Л. А. Оцінка ефективності інноваційної діяльності промислового підприємства [Текст]: автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.00.04 / Лисенко Л. А.; Харк. нац. екон. ун-т. — Х., 2010. — 20 с.

РОЗВИТОК КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ В СУБ'ЄКТАХ ГОСПОДАРЮВАННЯ

Чернишов Ю.І.

Науковий керівник – Плотницька С.І., д-р екон. наук, доцент

Тенденції глобалізації сприяють значному поширенню корпоративної форми організації підприємницької діяльності. Україна не є винятком корпоративне управління стає невід'ємною частиною менеджменту багатьох вітчизняних підприємств. Закономірно, що питання організації корпоративного управління є актуальною темою наукових пошуків.

Питанням розвитку та становлення корпоративного управління в Україні присвячені роботи таких вітчизняних вчених, як Л.С. Головка, Л.А. Грицина, О.Є. Гудзь, Н.М. Давиденко, С.О. Іщук, О.В. Коваленко, А.В. Сірко, Н.А. Супрун, Л.І. Федулова, Т. Фролова та ін. В той же час, питання особливостей процесу становлення та розвитку корпоративних відносин в економіці України, а також визначення проблем корпоративного управління на сучасному етапі розвитку потребують подальших досліджень.

Процес формування корпоративного управління є складною системою економічних відносин, ключовою рисою якою є відокремлення процесів володіння власністю від управління нею [2]. Розвиток корпоративного управління відбувався в процесі еволюції підходів до форм організації бізнесу та становлення системи корпоративних відносин.

Корпорація – це організаційна структура, яка об'єднує необхідні ресурси для виробництва товарів та надання послуг населенню [1].

До основних цілей корпоративного управління можна віднести підвищення рівня конкурентоспроможності суб'єкта господарювання, ефективне використання всіх видів ресурсів, просування соціального партнерства в суспільстві, направленість на споживача. В той же час, головною метою корпоративного управління вважається стратегічне управління вартістю корпорації в інтересах її власників. Під інтересами власників, виходячи з мети створення даного виду суб'єкта господарювання розуміється максимально можливий приріст вартості товариства.

Високий рівень корпоративного управління позитивно впливає на інвестиційну привабливість суб'єкта господарювання, сприяє його розвитку та забезпечує гарантії всім учасникам корпоративних відносин. Так як завданням корпоративних підприємств є залучення додаткових коштів, то саме ефективна система корпоративного управління дозволяє залучати нові ресурси, а також з максимальною ефективністю використовувати наявні.

У зв'язку з різними історичними передумовами, специфікою відносин власності, особливостями розвитку фінансових систем у світі відсутня універсальна модель корпоративного управління. В той же час, можна виділити наступні базові моделі корпоративного управління такі як, англо-американська, німецька, японська. Сформована модель корпоративного управління в Україні характеризується наявністю ознак різних моделей корпоративного управління, а також має притаманними тільки їй особливостями та проблемами.

Так, на соціально-економічне становище вітчизняних корпорацій значний вплив мають особливості системи корпоративного управління, рівень розвитку узгодженості прийняття рішень, контроль за виконанням уже прийнятих рішень, права працівників, права дрібних акціонерів, співвідношення прав виконавчих і невиконавчих директорів та інші риси управління [3].

Таким чином, можемо зробити висновок, що в сучасних умовах національна модель корпоративного управління перебуває на етапі свого становлення та активного розвитку. Їй притаманні особливості розвитку та специфічні проблеми. Вектором розвитку доцільно визначити забезпечення таких основних функцій, як захист інтересів акціонерів та інших зацікавлених осіб, вироблення науково обґрунтованої стратегії розвитку та забезпечення відстеження діяльності топ-менеджменту.

- Грицина Л.А. Еволюція та формування концепції корпоративної соціальної відповідальності підприємств / Грицина Л.А. – Хмельницький національний університет.

— [Електронний ресурс] — Режим доступу:
http://www.rusnauka.com/5_NTSB_2007/Economics/20157.doc.htm

- Давиденко Н. М., Буряк А. В. Корпоративне управління: навч. посіб. Київ: ЦП «Компринт», 2015. 346 с
- Супрун Н.А. Еволюція вітчизняної моделі корпоративного управління : монографія / Н.А. Супрун. — Київ: КНЕУ, 2009. — 270 с.

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ УПРАВЛІННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВ

Шевцова О.В.

Науковий керівник — Плотницька С.І., д-р екон. наук, доцент

Конкуренція — одна з важливих рис, притаманних ринковому господарству. Саме конкуренція забезпечує творчу свободу особистості, створює умови для її самореалізації в сфері економіки шляхом розробки і створення нових конкурентоспроможних товарів і послуг. На сучасному етапі економічного розвитку конкуренція, як рушійна сила, змушує виробників постійно шукати нові шляхи підвищення конкурентоспроможності підприємств.

Конкурентоспроможність підприємства залежить від багатьох факторів, причому в сучасній науковій літературі немає єдиної думки щодо їх складу. Різні автори в залежності від своїх наукових поглядів обґрунтовують різний набір факторів, що визначають конкурентоспроможність підприємства. Пристаємо до думки вчених [2], які виділяють такі основні фактори конкурентоспроможності будь-якого підприємства: наявність матеріальних, трудових і фінансових ресурсів, стратегія, інноваційний потенціал, ефективність менеджменту.

Під конкурентоспроможністю підприємства розуміється можливість ведення ефективної господарської діяльності та отримання прибутку від реалізації результатів цієї діяльності в умовах конкурентного ринку [3]. Ця реалізація забезпечується всім комплексом наявних у підприємства резервів і засобів.

Зміст управління конкурентоспроможністю підприємства як наукової категорії проявляється в реалізації наступних внутрішніх взаємозв'язків [1]:

1. Виділення відповідних напрямків забезпечення конкурентоспроможності підприємства, що включає забезпечення зовнішньої (маркетингової) і внутрішньої (ресурсної) конкурентоспроможності підприємства.

2. Виділення трьох рівнів управління конкурентоспроможністю: стратегічного, тактичного і поточного (оперативного).